

SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ

(Bài 7)

+ Nguyên tác “**Le Silence de la Mer**”, tác giả **Vercors**.

+ TTBG chuyển Việt ngữ từ bản tiếng Pháp của Vercors (NXB Albin Michel, 1951)
lần bản dịch Anh ngữ của Cyril Connolly (NXB The Macmillan Company, 1944).

□

PHẦN II.

Chúng tôi không nhìn thấy khi chàng trở lại. Chúng tôi biết là chàng có mặt, bởi vì sự hiện hữu của một người khách trong nhà thường được gọi lên bằng nhiều dấu hiệu, ngay cả khi họ vắng mặt. Nhưng trong nhiều ngày –độ hơn một tuần- chúng tôi không hề gặp chàng.

Có phải rằng tôi đang tự thú? Sự vắng mặt của chàng không để cho trí não tôi yên tĩnh. Tôi cứ nghĩ đến chàng, không biết từ điểm nào mà tôi không cảm thấy hối hận hay lo ngại theo điều nghĩ ngợi ấy.

Hai chú cháu chẳng ai đề cập tới chàng. Nhưng thỉnh thoảng vào ban đêm, khi nghe trên lầu vang lên âm thầm tiếng bước không đều thì tôi có thể nhìn thấy rất rõ từ cái vẻ trơ trơ chăm chú vào công việc, từ vài dấu nét rất nhẹ trên mặt, một sự tỏ bày của cô cháu, -vừa chai cứng vừa như không thể tẩy trừ được những suy nghĩ ra khỏi đầu óc.

*

* *

Một hôm tôi phải đi đến Kommandatur vì một việc có liên quan đến một tờ khai tầm thường.

Trong khi đang điền mẫu đơn người ta đã đưa thì tôi thấy Werner von Ebrennac bước ra khỏi phòng làm việc. Thoạt tiên chàng không nhìn thấy tôi. Chàng đến nói chuyện với viên trung sĩ ngồi nơi cái bàn nhỏ trước một tấm gương cao gắn trên tường. Tôi nghe âm giọng rì rào như hát. Và dù chẳng còn gì để làm tại đó, tôi vẫn lưu lại mà không biết tại sao; một cảm động tinh tế, một chờ đợi, tôi chẳng biết mới gỡ nào.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt chàng trên tấm kính, vẻ xanh lướt và mệt mỏi. Cặp mắt chàng nhướng lên, bắt gặp mắt tôi. Trong hai phút chúng tôi nhìn nhau, và bất thần chàng quay gót đối diện thẳng với tôi. Đôi môi chàng hé ra, nhấc lên một bàn tay, nhưng lại tức thì buông nó xuống.

Chàng lắc nhẹ đầu, vẻ do dự cảm động, giống như đang tự nói “không” với chính mình, nhưng mắt vẫn không rời khỏi tôi. Xong chàng cúi nhìn xuống đất; rồi, bước khập khiễng, trở về văn phòng, nơi ẩn núp của chàng.

Với điều này, tôi không nói gì cùng cô cháu. Nhưng phụ nữ thường có cái tài đoán trước của giống mèo. Cả đêm dài hôm đó, từng mỗi phút, cô không ngừng đưa mắt nhìn tôi, vẻ cố gắng đọc điều gì đó trên khuôn mặt mà tôi đã cố sức làm ra thản nhiên trong việc kéo ông điếu một cách chuyên chú.

Cuối cùng, cô buông tay, dáng mệt mỏi, và, xếp tấm vải, xin phép tôi được đi ngủ sớm. Cô đưa hai ngón xoa chậm lên trán để xua tan cơn nhức đầu.

Cô ôm hôn tôi, và tôi cơ hồ đọc thấy trong đôi mắt đẹp màu xám một sự trách móc và một nỗi buồn khá nặng trĩu.

Sau khi cô đã rời phòng, tôi cảm thấy nổi lên trong mình cơn giận vô lý: giận vì mình đã vô lý và giận vì đã có một cô cháu cũng vô lý.

Cái gì là điểm chính của mọi điều ngu xuẩn ấy? Tôi không thể trả lời.

Mà nếu gọi đó là sự ngu xuẩn thì xem dường nó đã mọc rễ rất sâu trong lòng tôi.

[]

Trần Thị Bông Giấy.
(Trong mùa đại dịch Virus Vũ Hán, June 2020).

[]